

правових актів мають декларативний характер, не вистачає відповідних закладів для надання допомоги потерпілим та спеціально підготовлених фахівців у сфері запобігання насильству, неефективною є система раннього виявлення випадків насильства в сім'ї, недостатньо ефективною є система санкцій, що застосовуються щодо осіб, які вчиняють сімейне насильство. Вирішення зазначених проблем сприятиме подолання даного негативного явища.

Туркін А.М.

курсанта 2 курсу ФПФПВВ
ННІПФПМГБВВ НАВС

Науковий керівник: к.ю.н.,
доцент Силенко Л.М.

ДЕЯКІ ОСОБЛИВОСТІ РОЗГЛЯДУ СПРАВ, ЩО ВИНИКАЮТЬ ІЗ ЖИТЛОВИХ ВІДНОСИН

Діяльність судів загальної юрисдикції відіграє помітну роль у системі юридичних заходів захисту прав і законних інтересів суб'єктів житлових правовідносин. Пов'язано це передусім із тим, що судовий захист суб'єктивних прав фізичних та юридичних осіб є найбільш ефективним. Судовий захист житлових прав осіб застосовується при вирішенні житлових спорів, коли такий порядок прямо передбачений законом (ст. 108 Житлового кодексу УРСР) або коли всі інші засоби захисту не принесли позитивного результату.

Враховуючи, що судовий захист житлових прав є найбільш дієвим в порівнянні із іншими способами захисту житлових прав, до судів надходить чимала кількість цивільних справ, що виникають із житлових спорів.

Аналіз судової практики свідчить про надходження на розгляд судів позовів про визнання особи такою, що втратила право на користування жилим приміщенням; про виселення; про вселення; про встановлення порядку користування жилим приміщенням; про визнання ордеру недійсним; про зміну договору найму жилого приміщення на вимогу члена сім'ї наймача; про втрату права на жилу площу наймачами і членами їхніх сімей, що вибули на інше місце проживання; про розірвання договору найму й виселення наймачів з будинків і квартир, що належать громадянам на праві приватної власності тощо.

При вирішенні цивільних справ, що виникають із житлових відносин судам необхідно з'ясувати:

- підвідомчість та підсудність справи;
- яке саме застосовувати законодавство при розгляді справи (житлове чи цивільне законодавство);
- належність сторін та коло осіб, які повинні брати участь у справі.

Цивільні справи, що виникають із житлових відносин, розглядаються судами за правилами позовного провадження. Проте, необхідно звернути увагу на те, що позов про виселення особи, позбавленої батьківських прав, сумісне проживання якої із своїми дітьми неможливе, суд вправі розглянути як в окремому провадженні, так і в провадженні про позбавлення її батьківських прав щодо цих дітей.

Вимоги про стягнення витрат з оплати житлово-комунальних послуг розглядаються в порядку наказного провадження, що одним із способів раціоналізації робочого часу суддів та економії коштів, пов'язаних з розглядом справи. Так, у разі, якщо заявлено вимогу про стягнення заборгованості за оплату житлово-комунальних послуг, судом відповідно до п. 3 ч. 1 ст. 96 ЦПК України може бути видано судовий наказ.

Особливістю розгляду справ, що виникають із житлових відносин, є те, що до тих житлових відносин, що не урегульовані житловим законодавством, суди повинні застосовувати норми цивільного законодавства.

Судам, розглядаючи справи, що виникають із житлових відносин, необхідно в порядку ст. 33, п. 2 ч. 6 ст. 130 ЦПК України правильно вирішувати питання про склад осіб, які братимуть участь у справі.

Вирішуючи спори про право користування жилим приміщенням осіб, які вселилися до наймача, суд, керуючись п. 9 постанови Пленуму Верховного Суду України від 12 квітня 1985 року № 2 „Про деякі питання, що виникли в практиці застосування судами Житлового кодексу України” повинен з'ясувати, чи дотриманий встановлений порядок при їх вселенні.

Хальота А.І.

Заступник начальника
кафедри конституційного
і міжнародного права НАВС,
кандидат юридичних наук

ПРОБЛЕМИ ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ВЛАДИ В УКРАЇНІ

Ідея поділу влади, висунута ще античними мислителями (Арістотелем), була розвинута в епоху буржуазних революцій (зокрема, Джон Лок, Шарль Луї Монтеск'є) у протигагу абсолютизму і феодальній сваволі обґрунтовуючи це тим, що поділ влад на законодавчу, виконавчу та судову - це політико-правова доктрина і конституційний принцип, що повинен лежати в основі організації влади демократичної правової держави. Він би перешкоджав надмірній концентрації влади, яка б потягла її повне зосередження у руках однієї особи або обмеженої вузької групи осіб, яка б правила за своїм розсудом, не рахуючись ні з правовими приписами, ні з правами і свободами людини. Відповіддю на цю потребу в механізмі, який би